

222

A NAPBA ÖLTÖZÖTT ASSZONY.

írta: CSIA LAJOS.

Jelenések k. 13: 1-6.

MP

A napba öltözött asszony és a sárkány.

írta: Csia Lajos.

Jelenések 12: 1- 6 versek.

NAGYSZERŰ JEL VOLT LÁTHATÓ AZ ÉGBEN: EGY ASSZONY, KI A NAPBA ÖLTÖZÖTT, A HOLD A LÁBA ALATT VOLT S A FEJÉN TIZENKÉT CSILLAGBÓL VALÓ KOSZORU. TERHES VOLT, KINJÁBAN, A SZÜLÉS GYÖTRELMÉIBEN KIÁLTOTT.

EGY MÁSIK JEL IS LÁTHATÓ VOLT AZ ÉGBEN: EGY NAGY TÜZES SÁRKÁNY, AMELYNEK HÉT FEJE, TIZENKÉT SZARVA S A FEJÉN HÉT KORONA. FARKA AZ ÉG CSILLAGAINA BARMADRÉSZÉT SÖPÖRTE S A FÖLDRE VETETTE ŐKET.

A SÁRKÁNY ODAÁLLT AZ ASSZONY ELÉ, AKI SZÜLNI KÉSZÜLT, HOGY AMIKOR MAJD SZÜL, FÖLFALJA GYERMEKÉT. ÉS SZÜLT, FÉRFI NEMÉT? EZ FOGJA MAJD VASVESSZÓVEL TERELGETNI MIND A NÉPEKET. A GYERMEKET ISTENHEZ RAGADTÁK? ÉSPEDIG TRÓNJÁHOZ. AZ ASSZONY PEDIG A SIVATAGBA FUTOTT, AHOL ISTEN HELYET KÉSZÍTETT NEKI? HOGY OTT TÁPLÁLJÁK 1260 NAPIG-

Jelenések 4, 2-ben ezt olvassuk: " egy trón volt az égben." Éppen ilyen határozott, egyenes szavakkal jelenti be, hogy 24 trón is volt a mennyben, azokon 24 vén; üvegtenger; 4 élőlény / 4, 4-6/; az oltár lábánál megültek lekei; / 6,9./ megszámlálhatatlan nagy sokaság /7,9/. Láttam 7 angyalt, akik Isten előtt állottak" / 8,2,/. Itt azonban nem azt mondja a kijelentés, hogy egy asszonyt, vagy nagy tüzes sárkányt látott az égben; hanem azt, hogy: nagyszerű jelkép volt látható az égben", majd " egy másik jel / jelkép / is látható volt az égben." Tehát nem az asszony volt a mennyben, hanem annak csak a jelképe. Ezt úgy is lehet értelmezni, hogy nem a napba öltözött asszonyt kell az égben gondolnunk, mert ez csak jelkép, hanem azt, amit az az asszony jelent s nem a sárkányt, hanem azt, amit a sárkány jelent. De akkor 4, 2-ben is ezt kellett volna mondania: jelképet látott az égben, egy trónt s ugyanígy jelképnek, jelnek kellett volna mondania az üvegtengert, a vének trónját és a kerubok leírását is. Ezek a helyeken azonban nem jelképeket említ a kijelentés, hanem mennyben élő valóságokat, mert mindezek a mennybe tartoznak.

Jel. 12: 1-6.

Ezzel szemben nem tartozik a mennybe a napba öldözött asszony és nem tartozik oda a sárkány. Ezek úgy jelennek meg a mennyben, mint a gazdag ember hangja ott, aho, Lázár Ábrahám kebelén nyugazik: az asszony imádsága útján, a sárkány meg vádaskodásában. A szellemi világ távolsági viszonyai, közlekedése, hatókörei ismeretlenek előttünk; de éppen a gazdag és Lázár példázatá sejteti meg velünk, hogy a mennyben ugyanis megjelenhet valaki a kívánságával, vagy mondanivalójával, hogy ő maga nincs a mennyiek között, sőt áthághatatlan örvény választja el a mennyiektől. Sátánnak is csak olyan bejárása lehet az égbe, mint a gazdagnak volt, aki kinok között a holtak országában, a Hádészben, tartózkodott. "hogy a gazdag a Hádészből felküldhette segélykiáltását a szellemi égbe, bár azt későn tette: úgy küldi segélykiáltását az égbe a napbaöldözött asszony is, ki ezt idejekorán teszi. A Jel. Könyve alapján azt kell továbbá mondanunk, hogy amikor nem az égben lakók, akik azonban szellemük útján az éggel érintkezésbe tudnak jutni, szavukkal az égben megjelennek, az égben ezeknek a jelei, vagy jelképei jelennek meg. Ha a fizikai világból valami hasonlatot akarunk erre találni, a televíziós jelenségekhez kell fordulnunk, melyek lehetővé teszik, hogy egy távolból beszélőnek arcát lássuk is. A szellemvilágban az ilyesmi sokkal könnyebben történhetik, mint a testi világunkban. A később elbeszélt esemény; hogy a mennyben egyfelől a sárkány serege, másfelől Mihály és angyalai között harc tört ki, megfontolások alapján gondolható el; az égben a sárkány és angyala csak szavukkal harcoltak s Mihály és serege szóval felelt; az egyik hazudott, a másik az igazságot mondta s az igazság meggyőzte a hazugságot. Sátánnak az égből való levettetése azt jelenti tehát, hogy szava többé nem emelkedhetett fel égiekhez. Ebből meg az következik, hogy nem minden hang jut el az égbe, de a segélyt kérő hang akkor is felhat oda, ha az pillanatnyilag nem teljesíthető. A vádoló, panaszkodó hang is eljut az égbe mindaddig, amíg annak rosszhiszemősége bizonyítva nincs.

Mint a mi egünkön olykor egy-egy pompás üstökös, vagy északi fény jelenik meg, úgy jelent meg az égiek látásában egy egyszerű je

Jel. 13: 1- 6.

jelenik meg, úgy jelent meg az égiek látásában egy nagyszerű jel a föld-
 ről: a napba éltözött asszony képe, mely a tiszta szellemvilág lakói-
 ban nemcsak mély érdeklődést, hanem örömet és gyönyörűséget is keltett.
 Az asszony a földön küzd és szenved, de jelképe az égiek előtt van s e-
 zek figyelemmel kísérik sorsát. Mit értsünk e jelkép alatt? Bizonyára
 azt, amit az égiek a napba éltözött asszonyból az égben látnak s ami
 nem egyéni látás csupán, hanem az égiek közös meglátása, még több, az a
 kép, amelyet az egyház Isten tervében kapott s amelyet a földről érkező
 hírekkel és meglátásokkal az égiek bármikor összehasonlíthatnak; az
 égieknek az Isten tervében kapott képe, mint a történelem eseményei.

* égieknek Isten tervében kapott képe, mint a történelem eseményei.
 Isten győzelmei nagyok, melyek a történelem eseményei.

Ugyanez áll a Sátán Ráparól, amely Isten underából és ítéletéből ír-
 dik be az égiek lelkébe s amelyet megerősít és kiszinez az, amit a
 Sátán rágalmairól az égiek napról napra megtudnak. Mindkét jelkép
 tehát több, mint egyéni meglátás, több, mint köztudat: a jelképek úgy
 jelennek meg az égiek előtt, mint János lelke előtt volnultak el, az-
 az Isten kijelentései voltak. Az égiek Istenben látnak. Így látott
 Pál a paradicsomban és a harmadik ében s így látott János mennyei el-
 ragadtatásban.

Az asszonyt nagyszerű jelnek nevezi a látomás látója, vagy szó-
 rul szóra nagy jelnek. A nagyszerű szót és néha a pompásat is bizo-
 nyos mellékizzel s nem eredeti jelentésében használja a mai nyelv,
 a nagyszerű inkább teteszét jelent már, amint a pompásnak is van i-
 lyen értelme. A Jel. Könyve e helyének fordításában én a régi, eredeti
 értelmében használom a szót s nagyjelentőségűt, fontosat értek alát-
 ta, bár a teteszés mellékértelme nem akarom elítélni, de csak má-
 sofrendű, kísérő értelmek tartom. Nem tartanám helytelennek a pompás
 fordítást sem, a jel csakugyan pompás volt. Napba éltözött, azaz fény-
 nyel körülvelt asszonyt láttak az égiek s az égiek szemébe nézve,
 hozzájuk emeltetve, látott maga János is. Az asszony lába alatt a hold,
 fején 12 csillagból összeállított korona. Itt nem stephanos áll az
 eredetiben, amely szó koszorút is jelent és pályabérre emlékeztet, ha-

Jel. 12: 1-6.

nem diadém, a perzsa királyok díszje, tehát valóságos királyi korona. Ki lehet ez az asszony? A középkor és a mai római egyház szerint Mária, mert az Ő Fiát, Jézust ragadták el a mennybe. De ez a megoldás nem illik a szövegben foglalt vonásokhoz. Senki sem olvassuk, hogy a sárkány a földön így üldözte volna Máriát, azt sem, hogy Mária Eia, azonnal megszületése után a mennybe ragadtatott volna; nem érthető, hogy Mária a sívatagba vitetett volna, azt sem értjük, hogy Máriának más gyermekei ellen a Sátán külön háborút viselt volna, szóval a kép részletei semmiképpen sem illenek Máriára. Mások szerint Izrael népére vonatkozik a képes ábrázolás, az Ő magzatai ellen fordult a zsidó nép számkivetése, szétszóratása után a Sátán. De a vonások így sem találkoznak. Először is Izrael testi népe ellenséges volt az evangélium iránt és semmi vajudást nem viselt azért, hogy a Megváltót megtűrje, ki iránt születése után sem viselkedett anyailag, a keresztyének nem tekinthetők a testi Izrael egyéb magzatainak; a testi Izrael a sárkány oldalán állott Jézussal és a keresztyénekkal szemben, ellenkezőleg ő volt az ellenük szórt rágalmak egyik fő forrása, kitalálója a keresztyénséggel szemben. Izrael magva, a szellemi Izrael meg mint külön egység sehasem ragadtatott a pusztába. De a mennybe ragadott fiú képe sem illik Jézusra, mert megszületése nem földi vajudás következménye, hanem isteni beavatkozás gyümölcse akkor, mikor erre a választott zsidó nép a legalkatlanabb volt. De különben is a leleplezés nem a múltat, hanem a jövőt leplezi le; a 12 fejezet eseményei a végidőbe tartoznak, a 11. fejezet következményeit ábrázolják. A magyarázatot tehát máshol kell keresnünk.

Ez a magyarázat nem is esik távol tőlünk. A napba öltözött asszony nem Izrael, hanem az egyház, beleértve annak Krisztus előtti részét, tehát az akkori szellemi Izrael tagjait a prófétákat is. Az egyház a szellemi Izrael csakugyan vajudott és vajudik ma is a földön. A próféták, az apostolok a vértanúk szenvedése nem vak és céltalan szenvedés volt: hanem egy isteni cél, megvalósulásáért történt, mely azonban a szenvedő

Jel. 13: 1- 6.

egyház elől részben el volt rejtve, titok volt, mint a gyermek, aki megszületni készül. Bizonyos, hogy Isten céltudatosan viszi bele egyházát a nyomoruságba s a szenvedésekkel bennünket akar alakítani egy jövőendő feladat végzésére. Ezt a célt ismerjük már: úgy uralkodni, hogy az uralkodás szolgálat legyen. Aki megtanult ebben a világban utolsó lenni, kárt szenvedni, lemondani szeretetről, abban a másik világban tudni fog uralkodni. Isten királyokat nevel s leendő királyait mind mélyebbre viszi a gyalázatba, megvettetésbe. A világ lemond róluk, mint akiktől semmi derekas nem telik ebben a világban s egyszer mikor a titok kipattan, királyi díszben fognak előlépni. Ez az előkészület a vajudás. A vajudás nem egyenletes fájdalom, hanem lökésszerűen vissza-visszatér, hol erősülő, hol gyengülő; ilyen a történelmi fejlődés is. A lélek nem egyszerre lesz azzá, amivé lenni készül, nem is egyenletes előrehaladással, hanem neki-neki indul s vissza-vissza tér. Így fejlődik gonoszra is az ember s így közeledik Istenhez, így alakul ki bennünk Krisztus képe. S ami érvényes az egyes emberre, érvényes az egész egyházra nézve is, érvényes az egész gonosz felé futó emberiségre nézve is, nem egyenletes fokozódással éri el végső gonoszságát, hanem el-elgyöngül benne a gonosz ereje, majd ismét jelentősen előre halad. Azt gondoljuk, hogy az emberiség már antikrisztusi gonoszságra jutott, de aztán az idő órája visszafordul, ismét halljuk szavát a jónak, hogy utána újra a gonoszság kerekedjék felül. Az egyház és az istentelen emberiség vajudnak.

Vajudásba az asszony nem magától jut, hanem külső hatás viszi bele; a jó, vagy a gonosz belénk hatol, a szív fogad és a lélek terhes lesz attól, amit elfogadott. A napba öltözött s csillagoktól koronázott asszony a világosságtól terhes, mellyel az ég beragyogta, a szellemi világ világossága az igazság ismerete. A fizikai ég napja Isten jelképe, a csillagok a mennyei fejedelemségeket jelképezik, kik úgy uralkodnak az emberi lelkek fölött, mint ahogy az égi világító testek a természet életét szabályozzák. Ihletek, sugallatok a világosság közlés útja. Az asszonynak napba öltözése azt jelenti, hogy az ég világosságával az igazsággal vette magát körül, mint ruhát magára öltötte az igazság ismeretét,

Jel. 12: 1-6.

abba belemerült, attól megittasult, így lassanként lelkének minden részét az igazság járja által. A feje köré fonódó csillagok, azaz az Istentől küldött kifejező angyalok isteni sugallatokkal terelik. A hold a régiek szemében nem a lopott, hamis fény jelképe volt, hanem a változó, hol növekvő, hol fogyó emberi ismeret képe, az asszony az emberi bölcsességet lába alá taposta, hogy értelmét csak az ég fényessége vezesse. Ez az asszony a földön él, de az égtől vezettetni magát, Istenre támaszkodik. Ha az asszony a világosságtól volt terhes, /Luk.2: 35 szeri-
rint Mária-ra rászáll a szent Szellem és a Magasságos hatalma beárnyékolja, ez volt Mária megtermékenyítésének módja. / Az egyház megtermékenyítése hasonlóképpen történik: körülveszi, beborítja, megtölti Isten Szelleme s az egyház úgy fogan. A Szellem az égi világosság, a napba öltözött asszony Isten Szellemébe öltözött. / akkor az, amit szülni készült, szintén csak világosság lehet, amint a héber nyelv kifejezi: világosság fia, a világosság tanúja, bizonyítható. A szülés fájdalmai között kellett az igazság bizonyíthatóságának kialakulnia s egy bizonyítható nemzedéknek megszületnie, mely a sötétség és hazugság terrorja közepette az igazságról, a gyűlölet országában a szeretetről vallást tesz. Ez a vallástétel másként nem lehetséges, csak úgy, hogy a világosság egészen elváljék a hazugságtól és azzal minden közösséget megtagadjon. Az egyháztörténelem egész ^{idője alatt Sátán} törekvése az volt, hogy az igazságot és a hazugságot összekeverje a tévelygés az igazság ruhájába öltöztesse s a határozatlan emberekkel elfogadtassa. Jézus ezt a sátáni munkát egyik példázatában úgy jövendölte meg, hogy a világ gazdájának ellensége éjjel, amíg az emberek aludtak, a keresztyén egyház tagjai nem vigyáztak éberren, gyomot vetett a tiszta buza isteni vetésébe. Amikor az egyház megtagadja a hazugságot, a várt gyermek megszületik. A várt gyermek tehát az egyházból kiszülető bizonyítható nemzedék, amelyről az előző fejezet a két tanúbizonyosság alakjában szólt. Így csatlakozik a 12. fejezet tartalma szorosan a 11. fejezethez. Az igazság megtalálása és megvallása azonban fájdalommal jár. Nemcsak az istentelen világ üldözi az

Jel. 13: 1-6.

hanem saját óemberünk, azaz multunk is: nem akarjuk a multat elítélni, nem akarunk sok százéköttetésünkön bírói pálcát törni, bujunk az igazság meglátása elé. Az evangélium igazsága velünk szemben is sokszor nyilazó lovasa lesz. Fájdalmunkban kiáltunk, de azért keresztre feszítettékként mégis az igazság mellé állunk. Az asszony a szülés gyötrelmei közt kiált...

A másik jelét nem mondja nagyszerűnek, vagy pompásnak a látása, abban az 'g nem gyönyörködött; azt az égből alacsonynak, aljassnak látták. A sárkány nem képzelt, hanem ősvilági állat, amelynek maradványai az ember előtt nem voltak rejtve s egyes példányával talán az óember még találkozott is. Muzeumokban ma is láthatjuk az óskor o rettentő ragadozóinak osontvázat, vagy képueletből helyreállított testét. A Bibliái tereméstörténet is megemlékezik róluk s feltűnő, hogy az állatok előállításánál először a nagy víziállatokat említi. A lábas kígyó a sárkány lehetett az a ragadozó állat, amelynek képét a Sátán az ember megkísértésekor felvette; Isten kényszerítette, hogy szellemi természetnek megfelelő testi külsőt öltözzön, de az ember még így is megcsalotta magát. Sátán tehát a sárkány őssel bíró ősi kígyó nevét épen úgy viseli, mint a sárkány nevét.

De ha a sárkány nem is képueletszülte állat, az az alak, amelyet János látott, képueleti vonásokkal egészült ki: tűzvörös volt, 7 feje, 10 szarva a fején 1-1, összesen 7 koronája, azaz diadémja volt, a hatalmas fark az azonban nem képuelet alkotta testrésze. A szín, a tűzvörös itt is az állat belső lelki alkatát fejezi ki, a sóvár élni vágyásnak a kígyó szenvedélynek emésztő erejét jelképezi az a szín. A fej az értelem székhelye, a szarv a hatalom fegyvere, a fark a fej ellentéte, az értelmetlenség jelképe, a diadém a perzsa királyok díszjele volt, s a mai koronának felel meg. A hetes szám a tökéletességet kifejező 12-es számrendszer tagja / 4 meg 3 / míg a tízes számrendszer az emberi, a földi történelem fejezi ki. A sárkány értelme^o szerint tökéletes isteni alkotás, Isten tette őt más teremtményeknél okosabb, tehetségesebb lényé a okossága megérdemli a királyi díszet, a koronát.

Jel. 12. 1-6.

Ellenben hatalmát az embertől kapta a sárkány, ki őt urává tette, és mikor hitt neki és neki engedelmeskedett, azért hatalma csak ideigvaló, a világ történetéhez szabott, azért szarvainak száma tíz. A sárkány dicsőségét és királyi méltóságát azonban nem az emberektől kapott hatalom biztosítja, hanem okossága. Ez a rendkívüli okosság teszi őt fejedelemmé, úgyhogy sok angyaltársra is meghódol előtte. Ezeket az angyalokat azonban nem okosságával, hanem az értelem árveivel vezeti, hanem tekintélyének parancsszavával, vak ráhatással, szuggesztióval. A szuggesztió a szellem erejével véghez vitt akarati ráhatás, mely elnyomja, össze törli a másik akaratát, azt józan értelem ellenére megával ragadja. Ezt a hatást a képez nyelv a fark /értelemhiány sőprésével fejezi ki. A tömeghódításnak minden nemét kifejezi ez a sajátosság, de rendkívül jellemző hasonlat. Ennek a sátáni meggyőzésnek az isteni meggyőzés, mint láttuk, pontosan az ellenkezősége. Isten világosságba állítottai választottait, az ég csillagokkal veszi körül fejet, itt nincs szerepe a farknak, csak a fejnek a a fejet nem lehet farkokkal vezetni, hanem csillagfényvel. A csillagok harmadrésze megint nem pontos számadatot akar adni: 3 a szellemi világ száma / a számszimbólika szerint /, annyit azonban valószínűleg következtetünk belőle, hogy az angyalok többsége hi maradt. A számmennyiségnél sokkal fontosabb az a mód, ahogy a sötétség országában a tekintélyt és az uralmat fenntartják, az egyéniséget elnyomó, elhallgattató, letipró önkény durvasága, oktalansága fejeződik ebben a mondatban: farka az ég csillagainak harmadrészét sőpörte a a földre vetette őket.

Nem kétséges, hogy az égből vetette őket a földre. Ez a földre vetés, amelyet a sárkány farka végzett, nem lehet azonos a Jel. 12: 9-ben említett földre vetéssel, amely a Mihállyal és angyalaival vívott harcnak és levettetésnek volt a következménye, amellyel a két levettetés nem ugyanazt jelenti. A sárkány okozta levetés jelentősége az volt, hogy a Sátánra hallgató angyalok érdeklődési köre

Jel. 12.1v 6.

és munkákra Sátán akaratából a földre fordult és itt keresett kielégülést. Ezzel Istentől elfordult. Ahogy azonban Istentől elfordultak, sötétekké lettek és tisztátalanokká. Sátán befolyása alatt elhitték, amivel a Sátán is áltatta magát, hogy a földön az emberek soraának irányításával biredalmat alkothatnak és ebben a munkában lábukat megvethetik. Mikor Mihály és angyalai vetették a földre, akkor az a joguk veszett el, hogy az égiek előtt vádjakkal jelentkezhessenek, az égbe való bejárás vátetett el ekkor tőlük. Az első levetés azt mutatja, hogy Isten iránt való engedetlenséggel a tévelygő angyalok a Sátánnak olyan befolyása alá jutottak, amelyben vak és gondolkodás nélküli engedelmeskedés a részük. Isten pedig addig senkit sem foszt meg a Neki való ellenmondás szabadságától, amíg tévedését, vagy rosszhiszeműségét teljesen ki nem mutatja. Mikor ez a Sátánra és angyalaira nézve beteljesedik, akkor kivetteti őket az égből, vagyis hazugságuk teljes leleplezése után többé nem lesz helye és lehetősége annak, hogy neki ellent mondjanak.

Míg azonban a Sátánnak a mennyben más harcot vívnia nem lehet, mint hazugni és rágalmazni, addig a földön a téle befolyásolt embereken keresztül módjában van az Isten mellett kitartó hitvallókat megölni, vagy őket megkínózni. Ha azt olvassuk, hogy odaállott az asszony elé, ki szülni készült, hogy amikor majd szül, felfalja gyermekét, akkor ezalatt azt emberek, ahogy ezt a Názáreti Jézussal tette. Ennek az üldözésnek kell értelnünk, hogy készen állt arra, hogy a neki engedelmeskedő emberek és felfalásnak egy példáját láttuk a 11. fejezetbeli két tanubizonyosság útján épen úgy üldöztesse megsemmisítse a Krisztus mellett vallást tevő esetében. Azoknak mennybe ragadtatása viszont azt mutatja meg, hogy hogyan kell képzelnünk az asszony magvának Istenhez, a trónhoz való ragadtatását noha e tekintetben Jel. 4:1 és 6:9 is figyelembe veendők, azaz haláluk után, de feltámadás nélkül fognak a mennyei trónhoz vitetni. Mintahogy Énok és Illés már Jézus előtt mennybe ragadtattak, úgy az utolsó időben is megtörténhetik, hogy egyeseket a többieket megelőzve támaszt fel és ragad magához az Isten, de az ilyen előzetes feltámadás talán csak szórványos lesz; Krisztus visszajövetelkor fog teljes szám-

Jel. 12: 1-6.

Kilencedik oldal Szaracsuszott sorai helyen:

akkor azalatt azt kell értenünk, hogy közben állt arra, hogy a neki engedelmeskedő emberek útján éppen úgy üldöztessék meg, megsemmisítse a Krisztus mellett vallást tevő embereket, ahogy azt a Mázdreti Jézussal tette. Ennek az üldözésnek és felfaldásnak egy példáját láttuk a 11. fejezetbeli két tanúbizonyság esetében. Azoknak mennybe ragadtatása viszont azt mutatja meg, hogy hogyan kell képviselnünk az aszony stb.

Jel. 13: 1-8.

szemben az első feltámadás megtörténni. Az pedig ebben az időben már nem lesz messze. Azonban a sárkány is jól fogja látni, hogy a napba eltűnt asszony szülni készül, jól fogja látni, hogy a névrekvé antikrisztusi mozgalommal szemben szilárdabb és határozottabb lesz a megbocsátó isteni szeretetről és a közeledő ítéletről szóló bizonyágtétel is. Mind világosabb lesz, hogy egy meg nem alkuvó keresztény bizonyágtévé gárda alakul ki: a gyermek megszületni készül. É amint ez láthatóvá válik a sárkány is mindig éberebben figyel, lesben áll, hogy támadhasson.

Azt a jövendölést, hogy az asszony szült, nem úgy kell értelmeznünk, hogy máról holnapra egy bizonyágtévé csoport a történelem porondjára lépett, hanem, hogy a földön mindenfelé a történelemben addig ismeretlen mértékben megszentelődést kereső, magukat a Bírány követésére egész szívvel odaadó komoly keresztény csoportok maguk elé tűzték, hogy a Bírányt ^{meg} nem fogják tagadni s az antikrisztusi szellemmel minden közösséget megtagadnak. Ennek a bizonyágtévé nemzedéknek az előállása lesz a gyermek megszületése. Annak hangsúlyozásának állhatatosságának a vizsgálása, hogy a magzat férfinemű lesz / arsen /, a mozgalom férfias komolyságára, állhatatosságára való utalás. Arsen jelent hatalmas hangot; míg az ellenkező nemet jelentő thélüs gyöngédet is jelent. Hogy itt nem egyszerű nem-megállapításról van szó, hanem a megszületendő magzat férfiaságát, keménységét akarja az assen szó kiemelni, az kitűnik a következő mondatból: az fogja majd vasvesszével terelgetni mind a népeket. Ennek a nemzedéknek férfi volta abban fog nyilvánulni, hogy tántoríthatatlanul fog az igazság mellett megállani. Amíg az antikrisztus a földön lesz, csak a bátor bizonyágtétel lesz a magzat feladata, de az Ur visszajövetele után az igazságnak feltétlen és maradéktalan érvényesítése lesz az az isteni megbízás, amelyet teljesíteniök kell. Minden aljasnak, minden erkölcsi kelepccének a népek életéből való eltávolítása vár majd rájuk. Ez lesz a népeknek vasvesszével való terelgetése, melyet csak azok fognak tudni elvégezni, akik a szomorúság napjaiban hiven teljesítették a bizonyágtévést. Ennek a bizonyágtévéstnek perese az lesz a következménye, hogy nem hagyják őket a földön élni s ellenségeik közül Isten épen úgy fogja őket magához

Jel. 12: 1-6

főlemelni, mint Énokhot annak idején.

Azok ellenben, akik nem ragadtatnak el azonnal Istenhez, akikre még feladat vár a földön, vagy akik még nem készültek el az elragadtatásra, tehát az asszony maga, aki az égbe fölragadott gyermeket szülte, a sivatagba menekülnek az antikrisztusi üldözés elől. Sivata, épenugy, mint tenger és föld létmódot, létviszonyokat jelentenek. Ha a tenger a szervezetlén tömegeket s a föld a szilárdan megszervezett s megbízhatóan kezelhető emberiséget ábrázolja az Apokalüpsis képes ny elvén, melyet a kulturrendszerek, állam és jogalkotások összetartanak, akkor a sivata alatt a civilizációból kiválasztott népek társadalmi és kulturális és kultúrából kiesső életmódot és életviszonyokat kell értenünk. Vagy a föld lakatlanabb területein, vagy a civilizációtól kevésbé érintett népek, társadalmi osztályok között, ahol a föld urai nem találják, vagy nem sejtnek egyelőre meghódításra s birtokba vételre érdemes területeket, Istennek módjában lesz övéit elrejtteni, vagy megóvni, úgyhogy ellenségeik nem férhetnek hozzájuk. Tudnak róluk s kézszen lesznek a tervek megsemmisítésükre. Isten azonban nem engedi az időt addig mulni, amíg ezek a tervek valóra válhatnak, a szabadulás előbb jön el. Hogy Isten maga készít el helyüket előre, az arra vonatkozik, hogy Isten a történelem folyását még az antikrisztusi korban is biztosan kezében fogja tartani s úgy irányítani majd, hogy ily buvóhelyek az emberiségben maradjanak és a hitvalló egyház azokat megtalálja. Iamótlódní fog az, ami Akháb király idejében történt, amikor magának a prófétákat üldöző királynak palatinusa, Abdiás rejtette el a prófétákat. / I. Kir. 18:4 / s hasonló módon 7000 próféta talált menedéket az üldözők elől. Az egész antikrisztusi idő alatt mentve lesznek, 3 és fél évig. Hogy ezt az időt itt is 1200 nappal méri a kijelentés, azt jelenti, hogy Isten egyetlen napon sem fog megfeledkezni övéiről és minden napot külön megnéz, ameddig szenvednek.